

Dvojí zjevení

Hošťálková 23. 4. 2017

Písně: 207, 440, 343, 176, 486

Čtení Písma: ev. Jana 20, 19 - 29; ep. Filipenským 4, 4 - 7

Text kázání: ep. Filipenským 4, 7

Milí bratři a sestry,

zamysleli jsme se už někdy nad svými pozdravy? Řekneme si „*Dobrý den*“ a znamená to: „*Přeji ti, aby pro tebe byl dnešek skutečně dnem dobrým*“. Řekneme „*Nashledanou*“ a znamená to: „*Těším se, že se spolu znovu uvidíme*“. Řekneme méně často „*Sbohem*“ a znamená to: „*Ať tě Bůh provází a chrání od zlého*“. Nebo to všechno můžeme také říkat bezmyšlenkovitě, a pak ta slova velkou hodnotu nemají.

To, o čem jsme četli v evangeliu Janově se stalo první den po sobotě ve shromáždění učedníků. Můžeme se ptát: jaké to vlastně bylo shromáždění? Vždyť je do houfu sehnal strach, žádná vyznávající víra, po odvaze ani stopy. Krčí se tam a pro jistotu zamkli dveře. Ano, musíme také my vyznávat: i naše shromáždění jsou všelijaká. Někde se možná sejdou jenom ze zvyku. Někdo přichází do shromáždění třeba jen kvůli někomu druhému, aby se s ním potkal, nebo aby mu nebylo vyčteno, kde se v neděli toulal. Kromě toho, jací jsme vlastně křesťané? Jeden tenkrát Krista zapřel, druhý se za něj styděl, třetí utekl a ještě další ho zradil. Ten zhřešil proti jednomu přikázání, tamten proti jinému. Věru, nebyl tehdy na ty učedníky pěkný pohled.

To, co je ale důležité je to, že jsou spolu. Když jsou spolu, tak mají naději, že mezi ně přijde Pán. Rozhodně větší naději, než kdyby byl každý jinde - jeden doma, druhý na poli, třetí na stavbě, čtvrtý třeba v lese. To je také jeden důležitý rys zmrtvýchvstalého Krista. Přichází do shromáždění svých učedníků. Ne proto, že by si to zasloužili, nebo že by se mu nějak mimořádně líbili. Chce s nimi prostě být, chce s nimi mít obecnství. Má o ně zájem. Záleží mu na nich. Tak tomu bylo první neděli po jeho vzkříšení, tak tomu bylo i o týden později a stejně tak je tomu až dodnes.

A zde se dostáváme k tomu pozdravu - jeho pozdravu, který se tolik liší od pozdravů našich. Když Ježíš přišel k učedníkům, řekl jim: „***Pokoj vám***“. Byl to tehdy běžný pozdrav, kterým se lidé zdravili na ulici a zdraví se tak v těch místech až dodnes: „*Šálóm*“. Ale u Ježíše mají tato slova ještě hlubší význam. On jim ten „*Pokoj*“ nejen přál, on jim „*Pokoj*“ přinesl. Měl jej sebou a vkládal jim ho do srdce. Kristus je dárce pokoje. Již při jeho narození zvěstovali andělé pastýřům nad Betlémem: „***Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj!***“ S Ježíšem Kristem sestoupil na tuto naši - hříchem porušenou - zemi pokoj, pokoj Boží.

V Ježíšově pokoji je všechno, co potřebujeme. Od odpuštění hříchů a smíření s Bohem, přes jistotu záchrany, spásy a pocit bezpečí, až po dobrou mysl a klidnou práci. S jeho příchodem do života toho, který mu otevře své nitro je vytlačován strach, neklid, nejistota, rozpolcenost; ustupuje netrpělivost, nervozita, obavy z budoucnosti. „***Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne jako dává svět, já vám dávám, ať se vaše srdce nechvěje a neděsí***“ (J 14,27). To je Kristův pozdrav nám do dnešního dne i všech dalších. To je dar, který nám Kristus dává pro den i noc: „***Pokoj vám!***“.

„Když to řekl, ukázal jim ruce a bok. Učedníci se zaradovali, když spatřili Pána.“ Někteří se ve své zbožnosti soustřeďují hlavně na Ježíšovy rány. Představují si, jak to Ježíše muselo bolet. Snaží se spoluprožívat Ježíšovu trýzeň, někteří fanatické se dokonce nechávají na kříž přibíjet. Ježíšova tělesná muka musela být jistě veliká - těžko si to dnes dovedeme představit. Pán Ježíš však své rány nestaví na odiv. Nechce v tomto smyslu vzbuzovat náš soucit. Náplň křesťanství není v tom, že budeme Ježíše litovat, kolik toho musel vytrpět - třebaže pohled na jeho rány nás nemá nechat lhostejnými, protože jsou také naší obžalobou; Kristovo tělo bylo přece umučeno pro náš hřích.

Kristus však své rány učedníkům ukazuje. Vypadá to, jakoby jej měli podle těch ran poznat. Jakoby jim měly ty rány potvrdit, že je to skutečně Ježíš. Nejde ale o pouhé ověření totožnosti. Ježíš tu naznačuje trvalou platnost své oběti. Vstal z mrtvých, má nové, „nebeské“ tělo, ale jeho rány nezmizely. Smrt, kterou za nás podstoupil, platí jednou provždy - na nebi i na zemi. Tak jako trvají jeho rány i na jeho vzkříšeném těle, tak jistě platí a na věky bude platit i jeho oběť. Proto se můžeme i my radovat stejně, jako se **„zaradovali učedníci, když spatřili Pána“**. Byly to veliké, úžasné věci, které učedníci prožívali, když k nim Ježíš přišel. Přinesl jim pokoj, dal jim Ducha svatého, povolal je k apoštolské práci, zbavil je strachu, vlil do nich nový život.

Nebyl však mezi nimi učedník Tomáš. O co se svou nepřítomností připravil! O co se svou nepřítomností připravujeme také my, když ve společném shromáždění nepotřebujeme být a dáme přednost něčemu jinému, když jsme někde jinde. Možná tam je víc slunce, možná tam máme od všeho klid, nebo se dobře pobavíme, odpočineme si, snad uvidíme i něco zajímavého. To všechno jsou jistě také dobré Boží dary. A přece jsou naše shromáždění nenahraditelná. Je v nich něco, co jinde není, možná spíše Někdo, který jinde není. Je v nich Ježíš, který nás obdarovává; je tam jeho Duch, který nás uvádí do rozmanitosti Boží pravdy. Jsou tam lidé, které nám Kristus dal jako bratry a sestry. Právě tam začíná jeho království. Všude se můžeme cítit dobře, ale zde je Pán, který žehná a nabízí svůj pokoj.

A Tomáš, jakoby se ještě cítil uražen, že nebyl u toho, o čem mu učedníci radostně vypráví. Dobře si všimněme jeho samolibosti, sebevědomí a pýchy. Skoro se zdá, že klade Pánu Bohu podmínky: **„Dokud neuvidím, neuvěřím“**. I v tom nám je podoben: **„Já tomu neuvěřím, nebo nemohu uvěřit, mně se to nezdá, moje zkušenost je jiná, musím si to prověřit“**. Kde vlastně zůstala pokora, bez které chce člověk vyžrát na druhého i na Pána Boha? Člověk tu předvádí svůj důvtip a myslí si, že všechno musí být podle něj. - Stojí za tím posedlost vlastní důležitostí. Víra nebo nevěra je z velké části také otázkou pokory. Buď se před Ježíšem pokorně skloníme a přijmeme jej za svého Pána i bez důkazů, anebo pyšně zvedneme hlavu a prohlásíme: **„To by se mi Bůh musel nejprve dokázat, abych ho začal brát vážně“**.

Jak to vlastně bylo s tím Tomášem? Kde byl když přišel Ježíš mezi učedníky poprvé, aby jim podal důkaz o svém vzkříšení? Na to nám Písmo neodpovídá. Tomáš prostě nebyl přítomen. Ale jak si příští neděli počíná Ježíš? On jakoby přistupuje na Tomášovy podmínky. Přejde, pozdraví učedníky a hned se obrací k Tomášovi. Neptá se ho kde byl a proč chyběl. Místo toho s ním začne probírat to, co ostatní učedníci pochopili už před týdnem. A dělá to ještě důkladněji než před týdnem. Není mu zatěžko přijít ještě jednou kvůli tomu, který se před týdnem někde toulal; kvůli tomu přece přišel, **„aby hledal a spasil, co zahynulo“**.

Nemůžeme tu přeslechnout laskavé pokárání, které z Ježíšových úst zazní: *„Ty jsi, Tomáši, přestal pochybovat až teprve tehdy, když jsi mne uviděl. Ale já si více vážím těch, kteří se nemohou na vlastní oči přesvědčit, že jsem vstal z mrtvých, a přece ve mne věří. Ti jsou skutečně blahoslavení.“* Jsme prostě zváni k víře bez důkazů. Písmo, které je pro nás pravdou - Boží pravdou, která nám byla darována - nás ujišťuje o tom, že Ježíš vstal z mrtvých. To platí i kdyby se lidé kolem nás sebevíce ohrazovali, že na to nejsou žádné důkazy. Jistě, takové důkazy, které by každého uspokojily, nemáme - Bůh nás jednoduše zve k víře a nedává nám o sobě žádný takový důkaz. Nikoho nenutí, ale každého zve. Zmrtvýchvstalý Kristus k nám přichází, aby nám daroval pokoj a spásu, a nemá sebou žádný ověřený dokument o svém vzkříšení, ale: *„někdo mne vede za ruku, když bojím se jít tmou“*, zpíváme v jedné písni.

Ne, vyfotografovat si vzkříšeného a živého Ježíše, nebo si na něj jakkoli sáhnout, nemohu. Mohu se před ním jen pokorně sklonit a povědět: *„Pane Ježíši Kriste, chci v tebe věřit, i když tě nevidím; chci za tebou jít, i když si na tebe nemohu sáhnout; důvěřuji ti, i když nemohu pochopit ani tvé vzkříšení, ani tvou lásku, která tě přivedla na kříž. Prosím, ujmí se mne.“* A pak je člověku dáno zakusit to, co zakusili apoštolé a po nich mnozí další, kteří se rozhodli pro Kristovu cestu, až do dnešního dne - radost a vše zaplavující Boží pokoj. ***„A pokoj Boží, který převyšuje každé pomyšlení, bude střežit vaše srdce i mysl v Kristu Ježíši.“***

Amen.